

get Hiertal — saa haaber jeg, at med Tiden vil en Behandling komme frem, og saa ville ogsaa Enkelthederne komme i en korrekt Form. Jeg vil endnu blot tilføie et Ord med Hensyn til den ærede Ministers Bemærkninger om Kreditoplagsforlaget. Den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at Sagen er, at der ikke i mindste Maade er givet nogen Grund for, hvorfor netop de Positioner i Larisen, hvor man indrømmer, at Kreditoplaget bør findes, alene tør gjælde Menvarer og Erikotage, men derimod ikke nogle Ting, som tilfældigvis ikke kunne blive Menvarer og Erikotage. Af den Slags Ting har man eksempelvis nævnt, fordi de udtryffeligt stode i Larispositionen, Filt og Vat, men det er ikke Meningen, at Filt og Vat skulde være netop det, som man nu fremfor Alt vil have frem som Kreditoplagsvarer. Man vil have Positionerne helt optagne til Kreditoplag, og i alt Fald Undtagelserne motivere. Talen er om, at man ikke begriber, hvorfor for eksempel Filt og Vat ikke skulde være kreditoplagsberettigede, naar noget andet Egnende, som er Menvarer, har denne Ret. Der er i den Henseende ikke givet den allermindste Forklaring. Der er i det Væsentlige kun udtalt den, om jeg saa maa sige, overlegne Erklæring, at det ikke kan paa en betryggende Maade for Statskassen lade sig gjøre, og der er henvist til, at nogle af disse Varer kunde tabe noget af deres Verdi. Ja, dersom man maatte sige, at Kreditoplagsrettens Benyttelse her i Landet udsatte Statskassen for noget hyppigt eller væsentligt Tab, saa vilde jeg for mit Vedkommende anse det for at være et Argument af Betydning; men jeg tror, at det er anerkjendt, at netop Statskassen i Virkeligheden meget sjeldent kommer i Forlegenhed ligeoverfor Kreditoplagsretten, og det er jo ogsaa aldeles klart, at Toldkassen i ethvert Tilfælde, om det er nok saa falmende, af Mode gaæbe og nok saa verdiløse Varer, der kunne komme under Position og kunne blive liggende en Tid paa Kreditoplaget, saa naar blot den Handelnde i alt Fald ikke gaar fallit, eller der igrigt i hans Bø er Noget til at fyldestgjøre Toldkassen med, ikke kan komme til at lide noget Tab derved. Det skulde da være derved, at disse mindre værdifulde Varer igen førtes ud; men selv det er jo i Virkeligheden ikke noget Tab for Statskassen. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at der er fuld Anledning til endnu at opretholde Forslaget om Kreditoplagsretten, fordi der ikke er givet nogen fyldestgjørende Grund derimod. Det er for mit Vedkommende, vil jeg dog sige, allemindst et „Ostergadespørgsmaal“, hvis jeg forstod den ærede Minister ret; naar jeg har alluderet til visse Punkter i Kjøbenhavn, har det netop ikke været Ostergade, men til de betydelige Manufakturlagere, som handle til Udførsel paa Sverig tillige, og af dem, som jeg hender, bør netop Sagen paa Ostergade. Med Hensyn til flere af det ærede Mindretal stillede

Forslag om en Erstatning for vort ubvidede Kreditoplagsforlag, vil jeg tilstaa, at det forekommer mig efter den Affattelse, det har, at det er mindre anvendeligt her i Kjøbenhavn end mulig paa andre Steder her i Landet, idet jeg nemlig har opfattet det saaledes, at „saadanne Steder, hvor der efter Omstændighedsforholdene stadig maatte være Trang dertil“, maatte være Toldpladser, og der skulde Meningen være, at den Tilladelse, som kunde gives til, at Toldvarerne kunde føres ud igen, skulde være en generel for det enkelte Toldsted og ikke en speciel for den enkelte Handelnde. Naar det er den sidste Forklaring, vil Sagen neppe have nogen Betydning i Kjøbenhavn; thi her vil netop Frilagere af Regjeringen blive stillet frem som det, der skulde træde i Stedet for det, der her er Spørgsmaal om; dette Forslag har jeg i det Mindste forstaaet som væsentlig fremkommet som en Afvæbning af den Indvending, at der er Toldsteder her i Landet, hvor der ikke findes Frilagere.

Frederiksen: Jeg er ikke af Naturen tilbøjelig til at sympathisere med den ærede Ministers Politik. Den ærede Minister er tilbageholdende; det er ikke min Natur, jeg er ikke tilbageholdende. Men jeg kan ikke Andet end nedlægge den bestemteste Indsigelse imod den Opfattelse, der fra den ærede Ordførers Side blev gjort gjældende angaaende Ministerens Stilling til Udvalget, der til min store Forbauselse under Forhandlingerne her er bleven fremdraget. Jeg har med lige saa stor Opmærksomhed som Noget fulgt denne Sag, og jeg kan ikke sige Andet, end at min Opfattelse af den ærede Ministers Stilling er en ganske anden, end saaledes som den ærede Ordfører her har fremstillet den. Den ærede Minister har ikke negtet at indlade sig paa nogen Forhandling, den ærede Minister har værtimod antydte, forsaavidt man kan forstaa Antydninger, navnlig forsaavidt man kan forlange Antydninger af den ærede Minister, inden man selv i mindste Maade har behandlet hans Forslag, at naar ikke blot Folkethinget, men Folkethinget og Landsthinget kunde blive enige om at byde ham Vederlag, vilde han gjerne tage et saadant Vederlag for forskjellige Medfættelser, selv om han af andre Hensyn kunde have Betænkelighed ved at foretage saadanne Medfættelser. Den ærede Minister har udtryffeligt ved en Forhandling i Udvalget stillet Spørgsmaal paa Spørgsmaal, men man har ikke svaret ham, man har Intet opstillet. Hvor er det i Virkeligheden, at man Intet vil give, neppe engang Noget, hvorom der kunde forhandles, for at Sagen kunde afgjøres? Er det netop ikke fra Hiertallet i Udvalget? Jeg skal komme tilbage til de ærede Herrer's Stilling i denne Sag, men forinden er der tre Bemærkninger om Sagen, som jeg dog vil tillade mig at fremsætte. Jeg tilstaa, at selve Sagen har over-